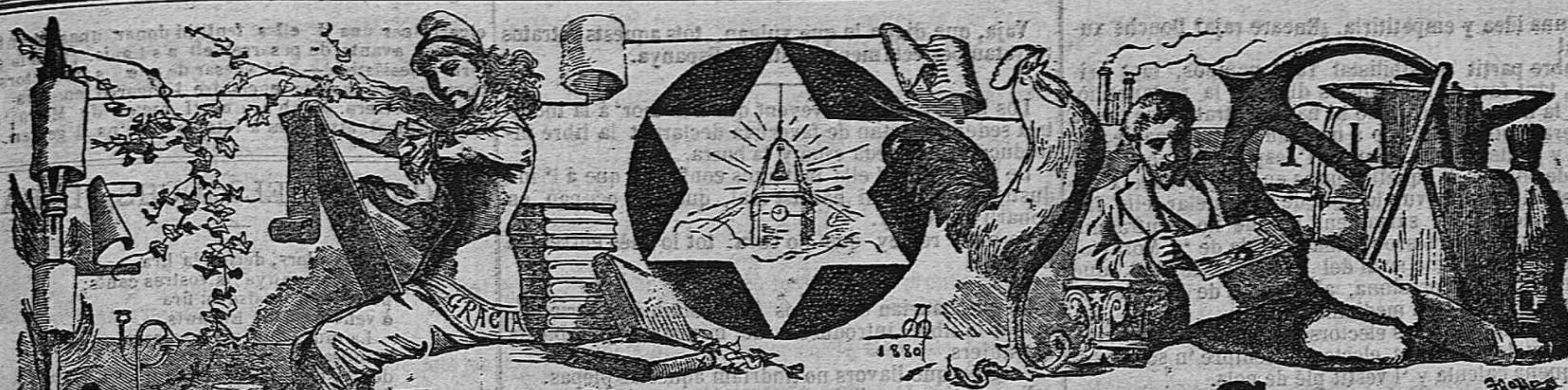

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en 1' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num 2, botiga

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals, 6c.

Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA POLITICA DELS DISBARATS.

ROBRES fusionistas! Ja 's véu que van pujar en dimars. No posan las mans en lloch que no s punxin; no tocan res que no ho espallin. Estich segur de que cap d'ells se senya; perque si ho fessin, ja s'haurien tret los ulls.

¿Es que la desgracia 'ls persegueix o es qu'ells persegueixen la desgracia?

Al que 'm resolguí 'l dupte, 'l hi regalo tot lo que en Camacho ha recaudat a Gracia durant aquesta senmana.

No sembla sinó que en Sagasta s'haja proposat apilar desacert sobre desacert. Y tants son los que 'l hi ocorreixen, que la mateixa abundancia 'l atropella, com si no sapigués per quin comensar.

Tal vegada no hi havia hagut cap govern a Espanya, que en un mateix moment s'hagués vist en mitj de tantas dificultats y complicacions. La situació del ministeri sembla la última columna de *La Campana*: endevinallas, xaradas, geroglífichs y trenca-caps.

Potser a n'en Sagasta 'l cap no se 'l hi arribará a trencar; pero es probable que se 'l hi trenqui la poltrona.

Lo govern seguia tranquil·lament lo seu camí, dedicat no més a calmar las impacencias dels amichs descontents, quan un dia se 'l hi ocorreix arreglar las tarifas de la contribució.

Ja hi som. Reclamacions d'aquí, reclamacions d'allà; los uns protestan, los altres tancan: ningú está content.

Resultat: un desgavell general, y en Sagasta al mitj tot serió, com si 'l hi dignessen Lúcia.

¿Qué va fé 'l govern per calmar la tempestat?

Lo que fa tothom... que no té sanderi.

Va agitar més y més los vents, va afegir llenya al foc.

No content ab un embolich, va buscarne un altre.

Y ab la major tranquil·lidad compareix ab lo tractat de comers ab Fransa.

—Bé! va pensar lo país. Ja 'n tenim quinze. Magnífica manera de quedar bé! M'has fet un tall afeytantine, y ara perque 'm lleixo, m'arrenca la pell.

Tornemhi a tra vegada. Los uns firman exposicions, los altres envian comissionats a Madrid, los industrials reclaman, los agricultors se queixan, los comerciants protestan, lo país en massa xiula.

Pero si... ¡ja pots xiular...!

Lo govern no va vo guer beure, y quan encara no estava arreglada la qüestió de las tarifas, lo ministeri va carregar ab un altre feix de mal-de-caps. Lo projecte que ha merescut la reprobació del país productor, ha deixat de ser projecte: es ja casi un fet consumat, un tracte formal.

Si bé aixó de buscarse un tractot ja pinta qui es la fusió, ¿s crehuen vostés que ab aixó ha, posat fi als seus desacerts?

No senyors, encara no 'n te prou: ha volgut acabar-se de coronar de gloria preparant altres espifiadas, y enfonsantse més y més en lo fanch de las dificultats.

Ne parlaré dels rumors de la próxima negociació d'un tractat ab Inglaterra, ni de las tentativas que algú fa per restablir la base quinta, ni de la desagradable qüestió del antagonisme que bull entre varias provincias que certs amichs de la situació han tingut la trista gracia de suscitar: otras cosas hi ha que revelan més y més lo desacert que inspira tots los actes del govern.

Ara que ha vist que 'l país no pot soportar lo pes de las novas tarifas, ara que la Espanya treballadora está a punt de llensar lo gran badall, ara que ningú té un quarto, ara precisament se li ocorreix aplicar una no va sangonera a la butxaca del contribuyent.

¿Han vist las fullas dels céns per repartir la contribució de cédulas?

Allí hi ha casillas per tot. Pe 'l nom, per 'l estat, per lo que 's guanya, per lo que 's paga, pe 'l nom del amo: no mes n'hi falta una per posar ahont aném a fernos afeitar.

¿Quants y quants treballadors podrán omplir la fulla de la mateixa manera!

¿Com te dius?—Miranius.

¿Quánt pagas?—Tol lo que 'l govern vol.

¿Quánt guanyas?—Res.

¿Ahont treballas?—En lloch: no tinch feyna.

No es que jo ho desitji ni molt ménos; pero veurém si aqueta nova manera d'escurar las butxacas, sera també una font de disgustos pe 'l govern.

Alguns potser dirán la veritat, al omplir las fullas.

Altres la veritat a mitjas.

Altres mentida que te crió.

Y altres s'ho pendrán tal vegada a broma.

¿Qué es aixó de dir ahont treballém y quant guanyém?

Ja 'm sembla que veig alguna fulla escrita aixís:

—¿Ahont treballas?—Als *Atmetllons*.

—¿Quánt guanyas?—Quan sis, quan set.

FANTASTICH.

LA FILOXERA DEL POSSIBILISME.

«m tiras cap pedra al terrat y 'm treneas algun vidre, cridaré als agutzils.»

Aixó vá dir una tal *Publicitat*, senyora que pateix molt dels nervis y de histerich quan se 'n véu venir alguna a sobre y coneix que 'l ha

merescuda. Aixó si, quan ella s'hi arremanga, deixula anar: ni las verduleras de la Boqueria, tenen aquella llengua tant desenfrenada, ni trenhen a tothom aquells motius, capassos de fer tornar blava a una escarola.

Afortunadament LA CAMPANA DE GRACIA es prou ben educada, y no s'ha de confondre may ab aquests periódichs que un dia atacan y 'l altre dia llepan; més plens de coloraines que 'ls arlequins; farsants de la política; sempre ab la boca oberta, per veure si 'ls hi cau una candidatura, o per mossegar al que val més qu'ells, segons convinga.

Periódichs aixís son la filoxera dels partits. Mentres troban such a la vinya, 'l xuclan: quan lo cep s'asseca 'l abandonan, y se 'n van a xuclarne un altre.

¿Ne volen una proba?

Aquí tenen la desventurada causa de la producció nacional. Ells eran los primers en defensarla: no tenian prou paraulas pera condemnar al govern y 'l fúnest tractat de comers ab Fransa. Pero vé 'l hora de la votació: en Castelar s'absté; casi tot Barcelona ho censura; nosaltres nos limitém a lamentarho; pero eills ¡qu' es cas! Filoxera de la vinya possibilista, no abandonan los ceps, ni ab lo sulfuro de carbono.

—¿Hem dit avants que eram proteccionistas? Donchs are dibem que 'n Castelar es libre-cambista, y que ha fet molt bé abstenintse.» Y ¡viva 'l tupé!

¡Ah! Es que 'ls proteccionistas van de capa caygada, y no reparteixen candidaturas; en Castelar algun dia podrá repartirne; es necessari, donchs, halagarlo, aplaudir los seus errors, —que al fi es home y está subjecte a tenirne, com tots los homes.—La veritat no s'ha fet pera dirse als amichs noble y francament; al revés, als amichs se 'ls enganya y se 'ls explota, y quan se 'ls ha explotat se 'ls abandona.

Los que del camp de la república se 'n han anat al camp de la monarquia quan los ha convingut, y del camp de la monarquia han tornat al de la república sense inmutarse, d'aixó 'n saben la prima.

Avuy han abandonat la causa de la producció y demá abandonarán la causa de 'n Castelar, com molts cops han estat ja a punt de ferho. Tot depen de que 'l cep raji ó s'assequi.

D'aixó y res més.

¿Y qué importa? ¿Y qué importa? ¿Y qué importa? Qué 'l partit ne sufreix... ¿Y qué importa? Qué las personas imparcials y decents que fins tenint perfecta identitat de idees ab nosaltres, s'apartan d'aquesta viuya filoxerada. ¿y qué? Quan més pòchs son, més amples hi están y més xuclan. La qüestió es monopo-

lisar una idea y empetitirla. ¿Encare raja? Donchs xu-
cadal

¡Pobre partit possibilista! Tant pompós, tant bril-
lant, tant fort en los primers dias de la restauració,
quan la filoxera encare no hi havia entrat... y avuy la
filoxera preten reduhirlo a una camarilla plena de am-
bició y de descreít. ¿Hont es l' esperit de abnegació
y de desinterés d' aquells temps en que no coneixiam
aquesta filoxera? Avuy lo nom de 'n Castelar, ells fan
servir de bót de salvament perque no naufraguin
candidaturas tant desconegudas com la de 'n Morayta,
aquell castellà digne rival del apotecari de Olot, que
havent vingut a Barcelona, al objecte de arreglar lo
partit, va beure 's la medicina.

Afortunadament, los electors los donan lo que me-
reixen, y de las luitas electorals sempre 'n surten ab
l' esquena calenta y 'l vestit plé de pols.

¡Y encare s' atreveixen a medirse ab nosaltres! ¡Y
'ns parlan de pessas de dos a nosaltres que quan la
política possibilista de 'n Castelar era més impopular,
la defensavam ab tota l' ànima, y ab la mateixa ab-
negació ab que 'l dia en que 'l diputat per Barcelona
no ha correspost a lo que d' ell esperavam, l' hi hem
dit, com deuen dirho 'ls homes que tenen consciencia!

La opinió pública que 'ns coneix bè prou; lo partit
que en todas las ocasions ha rebut de nosaltres serveys
desinteresats; lo mateix Sr. Castelar que si avuy pot
haverse sentit molest per la nostra franquesa cata-
lana, ha tingut mil ocasions de posar a proba la nos-
tra abnegació, son los que deuenh judicarnos; y no
aquest periódich, sempre apunt de fer pastels y ca-
briolas.

Digan ells ab lo cor a la mà si 'l nostre partit ha de
ser un criadero de ambicions sense consciencia, ó l'
adalit més ferm de la causa del país.

Ja véu la Sra. Publicitat que pot deixar tranquils
als agutzils de San Gayetano, als quals té sempre la
precaució de confiar la custodia de la seva dignitat
vidriosa.

La CAMPANA DE GRACIA s' ocupa no més que de poli-
tica, y per lo que respecta a certes personalitats, més
propies de un auka de redolins que de una biografia,
aquestas no son ni 'serán may prou dignas de figurar
en las nostras columnas.

P. K.

produhint dias endarrera La Pu-
blicitat la dedicatoriá de un libre,
publicat pel nostre editor Sr. Lopez
Bernagossi, quan encare 'l Sr. Lopez
Bernagossi no havia fet política ni
pensava ferne, s' ha cregut tirarli al
lamunt una taca de inconsequencia.

Lo Sr. Lopez va comensar la seva vida política, pu-
blicant l' Almanach democràtic, alguns anys avants
de la revolució de Setembre, y desde llavors ha sacri-
ficat interessos y tranquilitat, y no hi ha hagut per-
secució que no haja suferit, en defensa de la seva idea.

Aixó ho sab tothom, méns los homes que com a
polítics se 'n van de la república a la monarquia, y
se 'n tornan de la monarquia a la república, (quan no
hi ha districtes per pescar), ab la mateixa facilitat que
's gira una bandereta de campaná; com a proteccio-
nistas defensan expedients de contrabando; y com a
particulars, a cambi de uns quants mils drets, facili-
tan la edificació de colegis de jesuitas.

Aquí tenen un retrato en tres posicions diferents.
Y are, qui no vulga pols, que no vaji a l' era.

Lo primer contribuyent de Madrid a qui va embar-
garse sigué 'l Sr. Maltrana, president del ex-sindicat.
A tot senyor tot honor.

Lo Sr. Maltrana va rebre ab molta cortesia al comis-
sionat de Hisenda, y després de manifestar que no te-
nia diners per pagar la contribució, 'l comissionat va
dirli:

—Donchs designi algun objecte de prompta y facil
sortida.

Y 'l Sr. Maltrana va entregar un magnífich retrato,
pintat al oli del rey don Alfonso XII, de cos enter y
vestit de capitá general ab corona y cetro.

De manera que aquest retrato deuria vendre 's a pú-
blica subasta.

Veurém si tindrà prompta y facil sortida, com de-
sitja 'l comissionat de Hisenda.

Lo Sr. Sopena, altre ex-sindicat ha entregat un re-
trato del Sr. Sagasta.

Se diu que 'ls demés companys d' ex-sindicat aniran
entregant retratos de todas las celebriats que compo-
nen lo ministeri fusionista.

Vaja, que digan lo que vulgan, tots aquests retratos
retratan perfecta ment l' estat d' Espanya.

Los libre-cambistas veient que han mor' a la indus-
tria sedera, tractan de favorirla declarant la libre in-
troducció de la seda crua y la borra.

De manera, qu' ells mateixos confessan que a l' in-
dustria sedera l' hi han fet mal, quan s' ocupan en
donarli un remey.

Pero un remey que no cura: tot lo més entreté la
malaltia.

Lo que haurien de fer los libre-cambistas seria de-
manar la libre introducció de ministres y empleats
extranjers.

Creguin que llavors no tindriam aquestas plepas.
Nos sortiriam més bons y més baratos.

Sembla que 'l general Serrano sera l' heréu de 'n
Sagasta, al objecte de fer una política més liberal, més
expansiva y més conforme ab las necessitats del país.
Si es aixís y necessita una empena, demani.

Lo nostre gust seria que aixís com los toreros fora
de servey se tallan la queta, en Sagasta 's talli 'l tupé.
Está ja demostrat que no serveix.

Lo dia 2 de maig, manifestació contra 'ls francesos.
Tres ó quatre dias després, aprobació en lo Senat del
tractat de comers ab Fransa.

Tot aixó passa a Madrid.
Som incapassos de deixarnos conquistar ab las ar-
mas a la mà; pero quan ve a conquistarnos lo treball
extranjer, l' hi obrim las portas y 'ns entreguem.

Ultimas paraulas del discurs del Sr. Marqués de Mo-
lins en lo Senat:

«Será necessari posar en mans de las altas potestats
celestials la salvació del rey».

En qüestions monárquicas hi enteném molt poch.

Lo Sr. Marqués de Molins al contrari.

Y ademés los molins molen.

Lo president de la Societat abolicionista espanyola
ha enviat una calurosa felicitació al nostre company
C. Gumá, per la composició deguda a la seva ploma
que várem publicar en lo penúltim número, al péu de
las láminas que pintan los cástichs que avuy sufren
encare 'ls esclaus a Cuba.

Al donar las gracias a la Societat abolicionista, la
Campana l' hi reitera la expressió de las sevas sim-
patias, assegurant que tant per aquesta com per todas
las ideas nobles y elevadas, estará sempre al costat
dels homes de cor que treballan per la humanitat y
per la patria.

Alguns diputats catalans, cinch ó sis, l' endemá de
la trastada del tractat de comers, ja van votar a favor
de 'n Camacho.

Després, en todas las proposicions posant de relleu la
falta de liberalisme del govern, sempre han estat al
costat del ministeri.

Demaném que a aquests diputats catalans se 'ls
donga un empleo.

Al méns que no treballin de franch.

S' ha nomenat la comisió mixta encarregada de re-
formar las tarifas industria's.

En ella hi figuran uns quants botiguers de Madrid y
una pila d' empleats.

¡Bén fet! Los que han de pagar que callin: lo que
convé es que 'ls que cobren digan lo que necessitan.

Ja fá un quan temps que 'ls conservadors s' aprofi-
tan de tots los descuits que té 'l govern fusionista, que
no son poch, pera demostrar qu' es méns liberal qu'
ells.

Vaja, 'ls conservadors en l' oposició son molt libe-
rals y 'ns agradan molt.

Per aixó convé que no se 'n mogan.

Are resulta que 'l marqués de Molins ha recordat las
paraulas que al desembarcar a Barcelona va pronun-
ciar D. Alfonso XII, declarantse pare y protector dels
obrers.

Y resulta també que 'l ministre d' Estat vá calificar
lo discurs del marqués de Molins, de proclama revolu-
cionaria.

Are vostés mateixos fassan los comentaris.

Lo qu' es jo, no m' embolico.

LA VEU DELS CORRESPONSALS —Los neos de Darnius con-
tinuan oposantse a la festa major que celebran los liberals.
—Fins a cert punt fan bè; ab los carlins ni al cel, quan
méns a una festa.

De Moyá 'ns escriuben contantnos l' exquisida
amabilitat de un escolapio ab las nenas guapas de quel a
població, que arriba fins al punt de fer encendre's lo

cigarro per una d' ellas. fenti'hi donar unas quantas pi-
padelas avants de posarse l'elt a's l'ais. ¡Viva la gale-
teria eclesiástica! —Ah! Apesar de que 's redactors de la
Campana no 'ns sem encendre l' cigarro en una forma
tant retretxera, sembla que 'l rector de Moyá 'ns ha
excomunicat, aixís com a tots los que 'ns lleixen.

LA CANSÓ DELS JOCHS FLORALS.

Trovadors, deixeu la lira
que acompanya 'ls vostres cants;
portéula a qualsevol fira
ó venéusela als Encants.

La musa que 'ns inspirava,
la musa del vostre cor
del trist silenci es esclava;
ó bé es morta ó bé fa 'l mort.
S' han acabat aquells dias
en que com tendres pinsans,
regalavau armonias
als pacífichs catalans.

—Ja no hi ha brisas, ni flayres,
ni cansons del temps novell:
no més cantan los drapayres
comprant draps y ferro vell.
Los tres mots sagrats ni 's veuen
en mitj de tanta negror...
¡Hont son, hont passen, hont jeuhen
la patria, la fé y l' amor?

¡La patria! ¡Pobre senyora!
¡Qui l' ha vista y qui la véu!
¡Avants tant enlluernadora
y ara ni 's pot teni en péu!

La colla que avuy s' esmera
en fé al pebre ben ditx,
l' ha posat de tal manera
que no més l' hi queda l' os.

Per la fusió, que s' atipa
omplintse ab descaro 'l pap,
la patria es la seva tripa,
lo seu únic mar de cap.

Tant poch pesa en la balansa
de la lley, tot lo demés,
que dona la Espanya a Fransa
com aquell qui no fa res.

Y ve: ent aquesta flemma,
¡hi pot haver trovador
que pensi encara ab lo tema
de patria, de fé y d' amor?

¡La fé! ¡Quina altra mentida!
La poca que 'ns va quedá
avuy nos l' havém crospidat
a falta d' un tros de pa.

A cópia de engaliparnos,
desenganyats pas a pas,
havém vingut a tornarnos
més surruis que Sant Tomás.

Promesas dels canovistas,
promesas dels sagastins,
zqué han sigut? Ilusions tristas,
romansos y redolins.

La fé ha quedat sense soca,
sense fulla y sense arrels:
no més se créu lo que 's toca
y encara algú hi troba pèls.

Entre mitj d' agnets mals a res,
¡no 'us causa casi bé horror
parlar, caríssim's trova res,
de patria de fé y d' amor?

¡L' amor! Vaja... otra te pego
També está falsificat:
ara amor es pido, y nego
y l' que plora es l' enganyat.

Lo diputat sols estima
quan s' acostan eleccions;
lo ministre sols nos mima
quan no més viu de ilusions.

Madrid besa a Barcelona
quan la té de menesté:
després ja tant se n' bi en dona
y l' hi diu lo que l' hi vé.

Lo qui passa més molestias
es lo més perjudicat.
que 'l que fá favors a bestias
a cossas al fies pagat.

¡Quí pot fer vibrar cap corda
en aquest mar de tristor?
Trovadors, ¡quí se 'n recorda
de patria, de fé y d' amor?

¡Ah! Deixeu, deixeu la lira:
no acabéu d' entristi ab cants
al país que avuy suspira,
vagatiu de buca y mans.

No es prudent veni a parlarli
de lo que 'l pobre ha perdut,
com si 's volgués avivarli
las feridas que ha rebut.

Si voléu 's r floristas
y féu alguna canó.
féula contra ls fusionistas
ó en pro de la producció.

Cantén la gana, 'l cansanci,
las miserias dels partits:
pero no vulguén fé 'l ranci
ab los vostres antichs crits.

Mi: éu a dreta y a esquerra;
la fusió 'ns fa aná al vapor:
ja no hi ha en aquesta terra
ni patria, ni fé, ni amor.

C. Gumá

o Sr. Silvela parlant de 'n Sagasta va compararlo ab Dèu Omnipotent lo dia de la creació del mon.
«El Sr. Sagasta, va dir, formó ministerio y descansó.»
Es veritat; pero Espanya s' ha tornat atea del Sr. Sagasta.

Los frares de Montserrat han determinat que tots los dependents del monestir se posessin barretina.
Bres fraile y no te creio.

Contra 'l projecte de judici oral y públich, s' està formant dintre de la majoria un núcleu molt poderós resolt a defensar lo Jurat.
Lo govern, donchs, corra un gran perill.
Lo de perdre 'l judici... oral y públich.

Los condes de Flandes trobantse a Madrit, van assistir als toros.
Per forsa habian de convence's de una cosa.
De que a Madrit son més flamenchs que 'ls condes de Flandes.

A Gracia durant los dias en que va cobrarse la contribució industrial, no va recaudarse ni un céntim.
Ni un céntim!
Fa Gracia.

—¿Qué t'è 'l mèn marit, Sr. Doctor? preguntava una esposa desconsolada.
—No sé, no sé... després de la autopsia ho veurém.

Lo quènto val la pena de aplicar-se a Espanya malalta també, sense que ningú 'l hi entenga 'l mal.
—¿Qué t'è la pobre Espanya?
—Ja ho veurém després de 'l autopsia.

Are que 'l Academia de la llengua tracta de reformar lo Diccionari, me permetré fer una observació filològica.

Dels projectes que fan mal al país com lo tractat de comers y las tarifas industrials, per parlar ab propietat no se 'n haurian de dir projectes.
Se 'n haurian de dir projectils.

L' Ajuntament de Hostalrich ha acordat posarse barretina en tots los actes oficials.
Aqui tenen un ajuntament que mereix lo títol de *Ayuntamiento popular*.

A Lleyda 'l Sr. Sammoggy no va permetre que 'ls estudiants que duguessen barretina entressin a 'l Institut.

¡Viva la llibertat!
Veji que hi diu Sr. Sagasta de aquest governador que preten desterrar una prenda de vestir filla de la nostra terra.

Lo dia que 's dicideixi a dimitir-lo, avisi'ns y 'l hi enviarem dintre de una barretina.
Perque pèl camí no se 'l hi esbravi.

A Burgos al acte de comensarse 'ls embarchs, han tancat las portas.
Ja ho veuen, es allò que deyam:
El egoismo catalan.

Lo nostre bisbe D. Joseph Maria pren asiento en lo Senat al costat del general Pavia.
¡Ojo Sr. Urquinaona!
Miri que 'l general Pavia es molt aficionat a disoldre.

Sembla que a Madrit los sab grèn que 'ls catalans dugan barretina.
¿Per qué?
No ho sabém entendre.
La barretina ha sigut sempre símbol de la llibertat.
La boina ha sigut sempre símbol del absolutisme.
Lo calanyès ha sigut sempre símbol de la indiferencia.

A Murcia 's parla molt de una dona misteriosa, que, segons diuen, a causa de una penitencia que 'l hi ha imposat lo Papa, passa la nit als cementiris y dorm dintre de una caixa de mort.
¿No saben los murcians qui es aquesta dona?
L' industria nacional.
Y passa la nit als cementiris y dorm dintre de una

caixa de mort, no a causa de una penitencia del Papa, sinó a causa de una penitencia dels fusionistas.

Un fusionista al veure tantas barretinas, exclamava:
—Tots los que duhen barretina son una colla de caps calents.

Està clar, dihem nosaltres.
Com que la barretina es de llana y 'l atmósfera no està gens fresca, 'l cap s' escalfa.

Lo Sr. Ferrer y Vidal en lo Senat ha pronunciat un llarch discurs, plé de datos y d' arguments en contra del tractat de comers.

Ja 's coneix qu' es Ferrer per lo molt que ha matxacat.
Pero 'ls libre-cambistas son ferro fret.

Lo senador Sr. Barroeta y algun altre libre cambista 'l han dada en afirmar que Madrit es més industrial que Barcelona.

Més industrial no, més productor sí.
Madrit es lo centre ahont se fabrican y produheixen tots los disgustos que passa la desgraciada Espanya.

Lo govern ha encarregat a la Societat espanyola de l' electricitat resident a Barcelona, l' alumbrat elèctric del ministeri de la Guerra.

Ja ho veuen: quan se tracta de fer llum venen a trobarnos a nosaltres; quant se tracta de fer fosca, ells se 'n encarregan.

Un amic de un casat que t'è la gracia d' enamorar-se de totas las donas, un dia 'l sorpren anant de braset per la Rambla de las Flors, ab una nena petita d' estatura, encare que molt aixerida y agraciada.

A la tarde 's troban al café, com de costum:
—Y 'l deber conjugal, Mariano?
—¿Qué per ventura hi falte?

—Y donchs aquella nena petitona que duxas de braset per la Rambla de los Flors?
—Uy, si que miras prim: una xicota que no s' aisa dos pams de terra... Aixó son *pecata minuta*.

En una casa de colocacions:
A un minyó que busca empleo, l' hi ofereixen una proporció magnífica: cent duros al mes, taula y llit y eucare alguna ganga.

—¿Quina colocació es aquesta?
—Administrador y agent de negocis de un marquès molt rich.

—M' acomoda. Diga ahont tinch de dirigir-me.
—Oh, no vaja depressa: una colocació aixís val un' unsa: pagui una dobla de quatre y 'l hi diré desseguida.

—Setze duros?... Dèu me'n guard.
—¿Qué Dèu le'n guard?... Y donchs que s' ha cregut vosté? ¿Que 's figura que aquí donem aquestas gangas de franch?

—No senyor; pero 'm figuro que si 'l hi pagava l' unsa per endavant, y anava a buscar la colocació, no me la voldrian dar per burro. Un agent de negocis y un administrador no se la deixa frejir.

Un xicot que sempre vá ab l' ànima a las dents, lloga un pis sobre una caixa de préstamos.

—¿Y aixó? 'l hi preguntan.
—Com que hi tinch tantas cosas empenyadas...
—Per aixó mateix.

—Oh, ja veurén: a mi m' agrada estar sobre 'ls meus negocis.

En un hospital visita un metje a un malalt y contra las esperansas que havia concebut lo dia anterior, lo troba a punt de morir-se.

—¿Qué ha estat aixó? pregunta al ajudant, ahir estava casi bó, y avuy... francament no ho entench.

Lo practicant:
—¿Qué vol que haja sigut? Una bestiesa del hermano. Vosté va ordenar una manxiula al número dotze, y ell ha clavat dotze manxiulas al número hù.

En una reunió hi ha un senyor que t'è molta fama en materias de endavinar lo porvenir de las personas no més que llegintlos las ratllas de las mans.

Un matrimoni, casat de poch, assisteix a la tertulia. La núvia presenta la mà al adivino y 'l hi pregunta:
—Veji, dignim quans fills tindré.

L' adivino, després de llegir las ratllas atentament, respon:

—Ne tindrà dos.

Després hi vá 'l marit, fá la mateixa pregunta, y l' adivino respon:

—Ne tindrà un no més.
La reunió vá ferse un tip de riure.

A LO INSERTAT EN LO NÚMERO DEL 16 DE ABRIL

1. XARADA 1.ª—So-la-pat.
 2. Id. 2.ª—Lli-bo-ri.
 3. SINONIMIA.—Just.
 - 4.—GEROGLÍFICH. Qui pert la salut, ho pert tot.
- Han enviat totas quatre solucions. los ciutadans Llambrochs, Titaina, y Samarra; n' han endevinadas 3. Ventura Pius y Sòcio Quebrat; 2. Anónim y 1 no més Pau, Salitre y N. R. S.

XARADAS.

I.

Quan vaig veure a la Total
nova bufona y guapeta
l' hi vareig dir:—Senyoreta
com que só un jove formal,
vull demanar sa segona
y si no faig per vosté
m' ho diu, que sens dirli ré
me 'n vaig cap un Tres-segona.

E. Rosés.

II.

En un tot en que s' hi véu
molt hu girada al revés,
he vist al compte Romén
seguit de son dugas-tres.

PAU SALA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5.—Nom d' home.
- 3 4 5 2.—Alegria de criaturas.
- 5 4 3.—Lo que tothom té.
- 3 2.—Un membre del cos.
- 1.—Una consonant.

E. Roura.

TRENCA-CLOSCAS.

M' arbola.

Formar ab aquestas lletres lo nom de un periódich senmanal.

NOY DE PROFIT.

GEROGLÍFICH.

FE
tal all
EY
FE
tal atra
M
PA

HERMOSA LOLA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas o endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pau Sala, Salitrochs, Noy del Oncle y Mossen Repich.
Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans X. T., Estrena de Riells del Fay, F. G. Pintó de C., Pere Pau, F. de P., Barcelona, Llach y Prim, Un Rondellaire, Bernat Pescaire y Sambomba.
Ciutada Ll. Milla: Publicarém molta part de lo que 'ns envia.
—B. Escudé Vila: Dispensi si hém hagut de mutilar-la una mica; l' Esquella no es política y certas cosas no poden dirse sense perill.
—J. Torres: Naturalment qu' estant bé, volém dir que ho insertarém, si no hi ha dificultat que ho impedeixi.—Relos y Snop: Publicarém trenca-closcas y logogrifo.—Un enamorat: Id. lo quadrat numerich.—B. C. Martorell: Vosté podrà no haverlo vist; pero juraria que no ha vingut. Ademés la seva defensa consagrada a un cartí es molt poch oportuna.—M. T. Darnius y A. Moya: Gracias per las noticias que 'ns envian.

ANUNCIS.

MEDICAMENTS DEL DR. WOOL.

NORT-AMERICA.

Aixarop factífich per augmentar la cantitat y qualitat de la llet. Interessantíssim per mares y didas.
Aixarop pectoral per curar tota classe de Tos y demés enferraments del pit.
Aixarop antidiarreich—estomacal per combatre tota classe de diarreas y malalties del ventrell.
Unichs dipòsits en Barcelona, Gener, Petritxol, n.º 2. Jaraberia Farmacia de Grau Inglada. Rambla de las Flors n.º 1.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

LA CAMPANA DE GRACIA LA BARRETINA.

La CAMPANA també ha seguit la moda. ¡Vaya!
¡No faltava més!...

Aquí tenen un senyor qu' encara que volgués
posarse barretina, no podria.

—Mira Pep, encare que 'ls velers haguém
de plegar, no t' apuris: nos posarém á fer
barretinas.

—¡Mala reira de bé! ¡De libre-cambistas ja n'
acabo de tenir la barretina plena!

